

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ioannis Ioviani Pontani amorum libri II.

Pontano, Giovanni Gioviano

Venetiis, 1518

Ad uxorem mortuam de obitu Lucij filij.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13534

ERIDANORVM

His casus solorq; meos, fragilemq; senectam.
 Delia nulla mihi, nulla Corinna seni est.
 Ficta iuuant, quæ nostra tamen patientia, fatum
 Aut fugit, aut mollit, si superare nequit.
 Tu uero decus historiæ cultissime Marce
 Dum sequeris, quæ te gloria rara manet,
 Neu nugis contemne meas, neu despice lusus,
 Qui mea fortunæ uulnera cruda leuant.
 Namq; & opem morbis contraria sepe tulerunt,
 Et sepe insolita uenit ab arte salus.

AD VXOREM MORTVAM DE

obitu Lucij filij deploratio.

Ona mihi coniux agitur uindemia, cum te
 n Abstulit immitti funere auara dies.
 Interea memor ipsa tori, lectiq; iugalis,
 Et rara culti cum pietate uiri,
 Ludebas mecum in somnis, & adesse solebas,
 Alloquio & curas ipsa lenare meas.
 Ipsa grauis casus, & solabare dolentem,
 Ipsaq; miscebas gaudia nostra tuis.
 Omnis erat mea cura tibi communis, & omne
 Siue uoluptatis, siue doloris opus.
 Vina mihi in tenebris obuersabare, & obibas
 Vina domus munus, officiumq; pium.
 Quæ nam hæc inuidia est? mihi qs deus obstitit. ut tua
 Desereresq; uirum, desereresq; senem?
 Non mihi te solitæ noctes, non somnia reddunt.
 Ventitat ad thalamos umbra nec ulla meos.

Quo manes illi socij, tua dulcis imago?
 O' fors, o' fati tempora iniqua mei.
 O' coniux male grata seni, male grata marito,
 Sola tuis coniux dedita delicijs.
 Elysijs ipsa in campis per roscida prata
 Tu modo cum nato læta uagare tuo,
 Illi contexisq; rosas, contexisq; hiantem
 Narassum, & uiolæ lilia cæna nigrae.
 Illi purpureos mixtim coniungis honores,
 Spargis & ambrosio doctæ liquore comam.
 Quin & perpetuum Parcas seruas amar anthum,
 Quiq; etiam flores punica mala ferunt.
 Salicet has tibi blanditijs, has grata corollis,
 Has tibi placasti sedula numeribus,
 Quo natum auulsumq; sinu, colloq; parentis
 Ipsa tua teneas sub ditione tuum.
 Quæ nam hæc inuidia est, simul & consortia nostra
 Liquisse, & natum surripuisse patri?
 Et baculum eripuisse seni? Verum utere coniux
 Sorte tua felix, sorte beata uiri.
 Delicijs frueri Elysijs, frueri optima nati
 Blanditijs matris perfrueri ipsa bonis.
 Maternos imple affectus, sedisq; beatæ
 Dona fluant nato mellâq; lacq; tuo.
 At mea canities, & despectata senectus
 Orba suo inuisu, non ope fulta sua,
 Nuda iacebit, egens, & desolata nepotum,
 Sola toro ac mensis, sola die ac tenebris.
 Non hæres mihi, non nostro qui sanguine crescat,
 Quiq; suum blanda uoce salutet auum,

ERIDANORVM

Ante focumq; hiemes nec qui soletur iniquas
 Garrulus, & nostros lusitet ante pedes.
 Deserti thalami, deserta cubilia, & ignes,
 Quæq; uiris fuerat porticus ante frequens.
 Omnia sunt male amica seni. non aura, nec umbra,
 Non citharæ, aut cantus, non iuuat ipse sopor,
 Non choreæ, non fertæ placent, quæq; aura nepotum
 Sola iuuat, soli nulla relicta mihi,
 Non spes uenturæ prolis. Tuq; o' mea coniux
 His succurre malis, & mea damna leua.
 Mecum ergo in tenebris, mecum thalamoq; toroq;
 Nocte ades, amplexus & pete nocte meos.
 O' siquos nati amplexus, siqua oscula tecum
 Attuleris, siquos illius ore sonos.
 Non mihi canities grauis, aut sit iniqua senectus,
 Sed somni faciles, auræq; & umbra iuuent.
 Hoc mihi præstabunt sopor, et tua lenis imago,
 Hoc uitæ, hoc mortis mite leuamen erit.
 Nec mihi defuerint tolerandi exempla doloris,
 Quæq; usus docuit, monstrat & ipsa dies.
 Omnia naturæ sub legibus orta tenentur,
 Et quis principium est, his quoq; finis erit.
 Utq; diem nox atra rapit, sic lumina uitæ
 Extinguit lætum. cunctaq; morte cadunt.
 Hora tamen nec certa, & uitæ terminus anceps,
 Quanq; incerta, suo tempore & ipsa cadunt.
 Mille simul socijs uestitur floribus arbor.
 Ad fructum ueniunt pauca poma suum.
 Nec mortis tamen unda uia est. hæc grandinat aer.
 His nebulae, ast illis uentus, & aura nocent.

Pluribus exitio est aestus, glacies'ue, niues'ue,
 Hæc uredo necat, halitus aut no cuius.
 Contrahit è coelo uitium pars maxima. partem
 Decutit è ramis uis inimica suis.
 Hæc eadem uitæ ratio. mors undiq; seuit
 Lenta alijs. alijs præproperata uenit.
 Naturæ imperio morimur. parere necesse est.
 Imperium lex est. lex ratione uiget,
 Hanc sequimur. dux hæc uitæ, rectiq; boniq;
 Qua sine nil rectum, nil queat esse bonum,
 At rerum ratio, lex, & natura, bonumq;
 Conueniunt in idem, ius & idem retinent,
 Nec mors naturam refugit, legem'ue, sed illis
 Paret, & obsequio fungitur usq; suo.
 Hinc mortem tolerare decet ratione magistra,
 Quæ doceat cineri nulla subesse mala,
 Mors igitur toleranda, mali sibi nescia, cum sit
 Ipsa quies hominis, sitq; quietis opus.
 Hinc ego felicem te te nate auguror, & me,
 Iure & utrumq; sua commoditate frui.
 Te, q; defunctus uitæ uideare periclis,
 Me, utar q; patria conditione pater,
 Tu uero coelo positus, radiantia cernis
 Astra, prius patrio nota magisterio,
 Atq; iterum diuûm effigies, & munera monstrat
 Vranie, illa tuo cognita Musa patri.
 Ergo nate tibi parta est de morte uoluptas,
 Atq; quo frueris, perfruerisq; Deo.
 Siquid uero ex morte mali, quid'ue inde doloris,
 Est patris officium, ducere id esse meum,

DE ERIDANORVM

Quod fructu careo uitæ, q̄ adempta propago,
Quodq; ipsi steriles, & sine fruge sumus,
Quamuis & nostros sedet Tranquilla dolores,
Dignaq; neptis auo, nataq; digna patre.
Solatur sed me, tibi q̄ iam parta beatae
Sors uitæ est, nulli concutienda malo,
Solatur q̄ & ipse breui te consequar, una
Visurus summi lucida tecta poli,
Visurusq; deum, cœliq; in parte receptus
Coniuge cum cæca sæcla perennis agam.

F. I. N. I. S.